

РЕШЕНИЕ

№ 7350

гр. София, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4571** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Жалбоподателят [фирма], ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез И. А. А., в качеството му на управител, оспорва Ревизионен акт /РА/ №Р-22221418001995-091-001/03.12.2018 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и В. В. В. – ръководител на ревизията в частта, потвърдена с Решение № 442/14.03.2019 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ОДОП/ при ЦУ на НАП – [населено място]. С решението на Директора на Дирекция ОДОП, РА е потвърден в частта, с която на жалбоподателя е начислена лихва за забава в размер на 686 лв. за данъчен период м.03.2014, м.06.2014, м.05.2015, м.03.2016, м.06.2016 и м.11.2016г.

В жалбата е въведено оплакване, че в описаната част ревизионният акт е незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран. Излагат се аргументи срещу начислението на процесната лихва. Искането до съда е за постановяване отмяна на ревизионния акт в обжалваната част.

В съдебно заседание жалбоподателят Метал консултинг 18 Е., редовно призован, не се явява и представлява.

Ответникът – Директорът на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – [населено място], редовно призован, чрез юриск.А. намира жалбата за неоснователна и претендира разноски в размер на 300 лв.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител в производството.

От фактическа страна се установява следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221418001995-020-001 от 04.04.2018 г., връчена на 08.05.2018 г., издадена от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] /предходно наименование [фирма]/, за определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.02.2014 г. до 31.08.2017 г. Със Заповед за изменение на ЗВР №Р-22221418001995-020-002 от 31.07.2018 г. и Заповед №Р-22221418001995-020-003 от 23.08.2018 г. е продължен срокът за извършване на ревизията – до 08.10.2018 г. Цитираните заповеди са издадени от органа издал първоначалната ЗВР.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221418001995-092-001/31.10.2018 г., връчен на 05.11.2018 г. Срещу констатациите в РД е подадено писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК с вх.№53-00-3383#1/19.11.2018 г. Същото е прието за процесуално допустимо, а разгледано по същество за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22221418001995-091-001/03.12.2018 г., издаден от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., орган - възложил ревизията /оправомощен със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С./, и В. В. В., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 04.12.2018 г.

Като резултат от проведеното ревизионно производство, с издадения РА са установени допълнителни задължения по ЗДДС в размер на 22 659,00 лв. и лихви за просрочие в размер на 7 330,52 лв. Същите произтичат от отказано право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6/9 от ЗДДС, за данъчни периоди м.02.2014 г., м.05.2014 г., м.07.2014 г., м.08.2014 г., м.10.2014 г., м.11.2014 г., м.02.2015 г., м.03.2015 г., м.06.2015 г., м.08.2015 г., м.10.2015 г., м.01.2016 г., м.02.2016 г., м.05.2016 г., от м.07.2016 г. до м.10.2016 г., м.08.2017 г. по фактури, издадени от доставчици, подробно описани в РД.

По данни от ревизионния доклад, извършваната от ревизираното лице дейност през ревизирания период е металообработване, както и доставка на зъбни колела, пружини, валове и др.

С цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за правилното определяне на данъчните задължения на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221418001995-040-001/16.05.2018 г. /представени са копия на фактури, касови бонове, приемо-предавателни протоколи, рамкови споразумения, счетоводни сметки./ и ИПДПОЗЛ №Р-22221418001995-040-002/23.10.2018 г. /не са представени документи/.

На основание чл. 45 са извършени насрещни проверки на доставчиците [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], резултатите от които са обективирани в протоколи, подробно описани в РД.

С протокол №Р-22221418001995-П.-001/27.09.2018 г. са приобщени всички

доказателства, събрани от органите по приходите в хода на проверка за установяване на факти и обстоятелства /ПУФО/ на ревизираното лице, приключила със съставянето на протокол №П-22221417039728-073-001/12.03.2018 г.

На основание чл. 57 от ДОПК е изискана информация от трети лица, а именно: [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК]. До момента на съставяне на ревизионния доклад не е постъпил отговор от лицата.

В хода на извършваните насрещни проверки по отношение на изброените доставчици, са установени идентични обстоятелства, а именно, че всички лица са с прекратена регистрация по ЗДДС по инициатива на приходната администрация на основание чл. 176 от закона; не удържат и не внасят никакви задължителни осигурителни вноски и данъци върху доходите на физически лица; не разполагат с никаква техническа, технологична и/или кадрова обезпеченост да извършват каквито и да е доставки, като в същото време през периодите на регистрацията си по ЗДДС издават десетки и стотици фактури на различни получатели на значителни стойности и начислен ДДС.

Всички ИПДПОЗЛ, изготвени до доставчиците [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК] са връчени по електронен път на 27.09.2018 г. Органите по приходите са констатирали, че макар привидно изброените лица да нямат нищо общо помежду си /регистрирани са на различни адреси, собственост са на и се управляват от различни лица и т.н./ всички електронни препратки към съобщенията за електронно връчване на документи са активирани от един и същи IP адрес: 84.40.108.44, като документите са изтеглени от един и същи имейл: [електронна поща]. Отделно от това, всички изброени лица са обвързани с „търговски взаимоотношения“ помежду си, като, видно от дневниците им по ЗДДС същите са в качеството или на доставчици, или на клиенти на другите лица от групата. Що се отнася до [фирма], не е осъществен контакт с негов представител, тъй като такъв не се намира на нито един от декларираните адреси за кореспонденция /включително електронни адреси/. Поради тази причина изготвеното ИПДПОЗЛ до [фирма] е връчено на 23.10.2018 г. по реда на чл. 32 от ДОПК.

Конкретно по доставчици и периоди непризнатото право на приспадане на данъчен кредит е както следва:

- в размер на 667,00 лв., за данъчен период м.02.2014 г., по 1 фактура, издадена от [фирма] с предмет на доставка „заготовки за зъбни колела“;
- общо в размер на 720,00 лв., за данъчни периоди м.05.2014 г. и м.07.2014 г. по 2 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставка „металообработващи услуги“;
- общо в размер на 3 920,00 лв., за данъчни периоди м.08.2014 г., м.10.2014 г. и м.11.2014 г. по 4 фактури, издадени от [фирма] с предмет „изработка на зъбни колела“, „боядисване на детайли“;
- общо в размер на 7 250,00 лв., за данъчни периоди м.11.2014 г., м.02.2015 г., м.03.2015 г., м.06.2015 г., м.08.2015 г., по 7 фактури, издадени от доставчика [фирма] с предмет „разкрояване на плоскости“, „огъване на табелки“, „боядисване на клетки“, „металообработващи услуги“ и 1 фактура с предмет „авансово плащане за реклама кампания“;
- общо в размер на 3 252,00 лв., за данъчни периоди м.10.2015 г. и м.01.2016 г. по 3 фактури, издадени от [фирма] с предмет „металорежещи услуги“;
- в размер на 410,00 лв., за данъчен период от м.02.2016 г. по 1 фактура, издадена от [фирма] с предмет „металообработващи услуги“;

- в размер на 2 250,00 лв., за данъчен период м.05.2016 г. по 2 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставка „металообработващи услуги“;

- общо в размер на 3 750,00 лв., за данъчни периоди от м.07.2016 г. до м.10.2016 г., м.01.2017 г., по 5 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставка „металообработващи услуги“;

- в размер на 440,00 лв., за данъчен период м.08.2017 г. по 1 фактура, издадена от [фирма] с предмет на доставка „зъбни колела и гърбици“.

Данните относно номера и дати на фактурите, данъчни основи, начислен ДДС и предмет са описани подробно в констативната част на РД по доставчици.

От гореописаните доставчици не са представени изисканите документи в законоустановения срок, както и не е осигурен достъп до счетоводната им документация.

Органите по приходите са достигнали до извода, че изброените доставчици /подизпълнители/, които не притежават каквато и да е обезпеченост и не представят каквито и да е доказателства, не са имали възможност да извършат фактурираните доставки – металообработващи услуги, заготовки за зъбни колела, разкрояване и огъване на материали, грундиране и боядисване и т.н. Според ревизиращия екип, [фирма] със собствени сили /или подпомогнато от трети, неизвестни лица/ и средства е извършило фактурираните услуги на своите клиенти, като единствената причина изброените доставчици да издават фактури за същите услуги е създаването на възможност за ревизираното лице да ползва наследващ му се данъчен кредит.

Органите по приходите са приели, че ревизираното лице е знаело или не е могло да не знае, че участва в привидни доставки с цел злоупотребата с ДДС. Цялостното поведение на ревизираното лице по отношение на цитираните доставчици – сключването на договори и възлагането на общо формулирани задачи, за изпълнението на които задълженото лице разполага със собствени сили и средства на трети лица, които не притежават обезпеченост; възлагането на работи на новосъздадени дружества без никаква икономическа история и без реални възможности за изпълнението им; възлагането на задачи, резултата от които не може да бъде представен, въпреки че същите струват значителна сума пари; липсата на каквато и да е търговска кореспонденция между възложител и изпълнител; плащането на значителни по размери суми само в брой и т.н. Прието е, че [фирма] е било наясно с факта, че тези доставки не са изпълнени от лицата, посочени във фактурите.

Посочено е, че за данъчен период м.11.2014 г., ревизираното лице извършва най-значителен обем доставки и начислява ДДС в общ размер на 8 790,00 лв., в дневниците му за покупки е включена фактура №0.22/25.11.2014 г. /с данъчна основа 11 110,00 лв./, издадена от [фирма]. Съгласно фактурата, дружество е получило авансово плащане за извършването на маркетингово проучване и рекламна кампания, както и изследване на различни видове полимери, използвани за внедряване на пазара на ново изделие /лентички за почистване на междузъбни пространства/. Липсват доказателства за извършването на проучването, за стартиране/продължаване на рекламната кампания за новия продукт и т.н.

На основание гореизложеното, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС не са признали правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

РА е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК с вх. №53-06-9091/14.12.2018 г. по описа на ТД на НАП-С., т.е. в срока по чл. 152, ал. 3 от ДОПК. С Решение № 442/14.03.2019 г., решаващият административен орган е приел, че изложените от жалбоподателя аргументи за немотивираност на РА са основателни и е отменил РА в частта на установени резултати по ЗДДС за данъчни периоди м.02.2014 г., м.05.2014 г., м.07.2014 г., м.08.2014 г., м.10.2014 г., м.11.2014 г., м.02.2015 г., м.03.2015 г., м.06.2015 г., м.08.2015 г., м.10.2015 г., м.01.2016 г., м.02.2016 г., м.05.2016 г., от м.07.2016 г. до м.10.2016 г., м.08.2017 г. и върнал административната преписка за извършване на ново ревизионно производство в тази му част. Същевременно е потвърдил ревизионния акт в частта, с която на осн. чл. 175 от ДОПК във вр. с чл. ал. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други публични държавни вземания /ЗЛДТДПДВ/ е начислена дължимата лихва в размер на 686 лв. за периода м.03.2014 г., м.06.2014 г., м.05.2015 г., м.03.2016 г., м.06.2016 г. и м.11.2016 г. При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Датата на връчване на решението е 21.03.2019 г. Жалбата срещу ревизионния акт, в частта, потвърден с решението на Директора на ДДОДОП е депозирана на 28.03.2019 г., поради което се явява процесуално допустима. Предмет на настоящето съдебно производство е единствено частта от ревизионния акт, която е потвърдена с решението на ДДОДОП по арг. От чл.156 ал.3 ДОПК, а именно в частта на установения резултат за лихви. В останалата част поради висящността на производството, която е възобновена с отменителното решение на ДДОДОП настоящата съдебна инстанция не би могла да се произнесе. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

Настоящата съдебна инстанция счита, че правилно с РА е начислена дължимата лихва в размер на 686 лв. за периода м.03.2014 г., м.06.2014 г., м.05.2015 г., м.03.2016 г., м.06.2016 г. и м.11.2016 г.

На първо място, нормата на чл. 113, ал. 1 от ЗДДС съдържа в себе си задължение за данъчно задължените лица да издават фактури след настъпване на данъчното събитие, съответно след получаване на авансово плащане по доставката. Същевременно обаче чл. 113, ал. 4 от ЗДДС посочва само крайния срок за издаване на фактура, без да поставя изрични изисквания или забрани по отношение на началния момент, в който следва да се издаде такава, поради което действително не може автоматично да се приеме, че фактурата е издадена неоснователно. Фактурата представлява частен писмен документ, описващ определени факти, от което следва, че издаването ѝ преди настъпването им не значи непременно, че тези факти няма да се случат в по-късен момент. Когато се установи, че фактурата е издадена преди настъпването на данъчното събитие, последващото настъпване на данъчното събитие валидира така издадената фактура, а ако лицето е упражнило преждевременно право на данъчен кредит, то дължи съответна лихва за забава, но не може да му бъде отказано право на данъчен кредит. В рамките на административното и съдебното производство не са представени доказателства, че декларираният данък е внесен в пълен размер в законоустановените срокове, поради което и съгл. Чл.175 от ДОПК се дължи лихва за

забава.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да се присъдят направените по делото разноси в размер на 300 лв за юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Ревизионен акт/РА/ №Р-22221418001995-091-001/03.12.2018 г., в частта, потвърдена с Решение № 442/14.03.2019 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ОДОП/ при ЦУ на НАП – [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на ДДОДОП сумата от 300 лв разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България осн. Чл.160 ал.7 от ДОПК.

СЪДИЯ: